

Revista històrico-estètica militant i numerada

La Comarca Artística

Color ~ forma ~ harmonia ~ perspectiva

Clot ~ Afiliat a la quarta carlinada ~ Garrotxa

4rt. Trimestre 1988

100 ptes.

n. 4

Exemplar nº. 00435

EDITORIAL

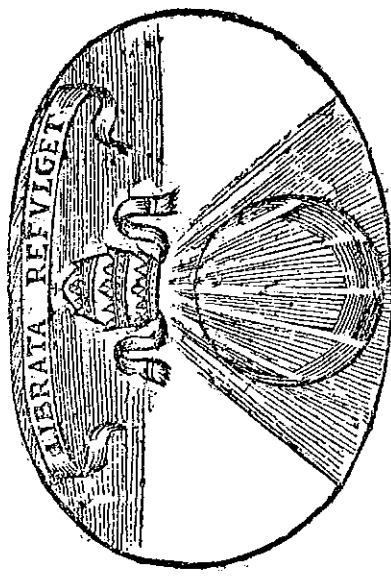
Tanquem amb aquest número una etapa de la Comarca Carlina, que durant aquest any ha estat dedicada a l'art i la seva mistificació i manifestació més pertorbadora: la falsificació.

Què és fals? Què és autèntic? Per què és millor l'autèntic que no pas el que és fals? Com sabem què és fals i què és autèntic? Per què una cosa (el que és autèntic i el que és fals) té diferents valors segons ens ho mirem des del punt de vista de l'autenticitat o de la falsificació?

Preguntes, preguntes que avui dia per a tothom queden sense resposta llevat dels qui, com nosaltres, saben que l'AUTENTICITAT no té res a veure amb una expertització, sempre subjecta a millor saber i entendre, cosa que és el mateix que manifestar la relativitat del propi coneixement i fe. Amb una paraula: és una manifestació més de la falsedat.

Durant aquests números, per activa i per passiva, hem explicat que l'autenticitat estètica només es pot valorar tenint com a referència la Tradició. La Tradició per antonomàsia del nostre País és el Carlisme, que va saber convertir en una forma de vida la quotidianitat i la seva circumstància. Valors que surten de la terra, de la família, que es manifesten en un entorn equilibrat, entorn que tan bé va plasmar l'Escola pictòrica olotina i que encomiàsticament continuen reflectint tota la tongada d'artistes actuals, els quals al mateix temps troben una digna acollida en totes les llars creients, fidels votants i sostenidors del partit en el poder.

Aquesta manifestació estètica de l'esperit és només una altra faceta de les moltes que configuren la nostra societat. Però una vegada consolidada —almenys inicialment— la continuïtat de les velles tradicions, ens queda el gran desafiament cap a Europa, on —no confiem en les aparences— estan molt més a prop i identificats amb aquest esperit del que certes manifestacions modernistes i liberals farien suposar. Tanquem una etapa i a la vegada assenyallem ja quina serà la propera. No fem altra cosa que seguir el mateix esperit que il·lumina el nostre Honorable President cap a Europa. Cap a la Comarca Europea, cap als cinquanta vegades sis milions.



Carta del bisbe Monsenyor Lefevre a l'Honorable Jordi Pujol.

Dilectissimi filius meus.

Magnum gaudium recipit letera tua in qua demandabas informationem supra ritorno Catalonia sede autentica et venerabila Ecclesia.

Non es obstaculum, permanentia lingua vernacula per administrationem, semper habet mantere lingua Latina per tota liturgia et sacramenta expendendum.

Si Vos acceptasti sumitione Ecclesia catalana divina voluntate in me expressata Nos conferevos Episcopatum Urgellensis et cum eo alia prerogativa episcopatum. Non esse necessarium residentia in eadem sedem si distantiam fuerit due hora in tempore. Cum magnam previsionem habete foradato tunelem Cadinemsum.

Cum Episcopus Sedes Urgellensis vos estate Co-princeps Andorrae, par cum Caput Republicae Francofonae.

Credo Deus benedicere restabletio unitas Ecclesia et Estatus (aliquid vos habetis Nationem et Estatutum et no Estatus) atque habete Vos securitatem nominationem per tota vita vostra.

Vos benedico in nomine Unica et Veritabilissima Ecclesia.

Lefevre Episcopus



TOT POT SER FALS.
SI EL MARC ÉS MONTERO,
ÉS AUTÈNTIC.

**MARCS
MONTERO**

Pintor Enric Galwey, I. Tel. 26 67 93

CARLINS DE LA GARROTXA!

Quan aneu a Can Fanga, visiteu i venereu
LA FAÇANA DE LA PASSIÓ DE LA
SAGRADA FAMÍLIA.

El basalt de la Garrotxa, fet presència artística permanent.

CRITZ

Tel. 29 40 57

CONSULTORI ARTÍSTIC

Molt senyors meus:

Els números apareguts de la seva revista, en aquesta segona època, m'han desconcertat. Sóc una admiradora de la pintura que tan gloriósament ha sabut reflectir el paisatge. Després d'haver-los llegit, ja no sé quan una obra és autèntica i quan és falsa. M'ho podrien aclarir?

Resposta

Ens agrada que ens faci aquesta pregunta, perquè és molt important i interessant. La resposta és diferent segons la confessió a la qual vostè pertanyi.

Si és catòlica, les característiques de l'obra autèntica són aquelles que troben el reflex en les seves creences en Déu. Déu és Omnipresent. Serà autèntica aquella obra que més s'acosti a aquesta característica: Com en més llocs estigui la pròpia obra (o una de semblant) més autèntica serà. Estem parlant de l'autèntica Autenticitat i no de les autenticitats heterodoxes i per tant falses.

Si vostè és espiritista i creu en la reencarnació, l'obra autèntica serà aquella que, essent actual, reuneix en ella l'essència i inclús la firmà d'una reencarnació anterior.

Si vostè és protestant -branca calvinista- l'obra autèntica és aquella que té un major valor de mercat.

Si vostè és agnòstica, no creiem que llegeixi aquesta revista d'espirit carlí.

Hem simplificat intencionadament les respostes, per no crear-li més confusió. Restem a la seva disposició.

La Redacció

COMERCIAL STYLART, S.A.



ARTESANIA RELIGIOSA

BISBE GUILLAMET, 6 - TEL. (972) 26 11 90 - OLOT (GIRONA)

COL·LECCIONISTES DE LA COMARCA!!!

Compreu

L'OLOTÍ

, el setmanari més gran de la Garrotxa. La qualitat del paper, la dubtabilitat i manejabilitat del seu format, us permetran embolcallar sense problemes les vostres adquisicions artístiques. Reserveu els extres per embolcallar les escultures!

HOTEL ULTÒNIA

L'hotel que cuina i presenta més bé el «papier maché» de MACLOT.

(Especialitat amb salsa i a la brasa)

Gran Via de Jaume I, 22 Tel. 20 38 50 - GIRONA

MACLOT

Proveïdor del «papier maché» by appointment dels principals hotels i restaurants.

Manipulados de
Cartón del Clot, S.A. CASTELLFOLLIT
Can Rafel. T. 29 41 74 DE LA ROCA

OLOT 6/49

En un principi existia Olot, i Olot era a Catalunya i Olot era Catalunya. El nostre poble carlí sempre ho ha dit:

«Quan Barcelona era un prat
Boratosca era ciutat».

Totes les coses per Olot foren fetes i Olot era la mesura de totes les coses.

Durant set vegades set segles, un Cap de lligamosques, dos Gegants, dues erupcions volcàniques, sis o set terratrèmols, cent quinze Presidents de la Generalitat, quaranta-nou generacions de rouredes pèñols, quatre mil nou-centes collites de fajol, infinits paratges que imiten algun quadre, molts usurpadors i pocs Legítims, Olot, immutable i quasi etern, és i serà durant quaranta-nou segles més. Tal com era en un principi, en què érem pocs; tal com és ara, que som 6 milions; tal com serà quan serem 6.000 milions.

Olot és i serà una unitat de destí en l'universal o no serà.

**PREGUEU A L'ALTÍSSIM,
EN CARITAT,
PER L'ESPERIT DE**

**La
Comarca Artística**



**Que s'hivernà en la legítima Pau del Senyor,
fins a la propera carlinada.**

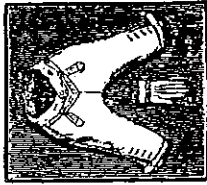
Havent rebut les falses adhesions inestellables pertinents,
i la benedicció trucada del Legítim Paisatgista V. M. Primer.

Els seus afectíssims: V. M., Alisia Boris, Associació de Fondistes d'Art, Adelita Fulla, Torras Sostens, S.A., The President of I. V. M., Monsteur le President de la Surveillance des Grands et des Art, La Joven Centuria, el Rector Ferrer, el General Savalls, Torras i Bages, Frederick G. Llorca, els Directors de l'Escola, Paul Casimir M., el President de la Confederación Ibérica de Creyentes Islámicos, Josep Vilar, Ferrer Ferreny i tots els artistes, marxants, col·leccionistes, inversors, expositors, restauradors, crítics oficials, crítics amateurs, crítics del Tercer i Quart Ordes de Penitència de Sant Francesc, catalogadors, subhastars, emmarcadors i tota la resta d'estaments carlins, com el Consell Regulador de la Denominació d'Origen «Escola d'Olot», la Regidoria de Protocol i Necessitats Municipals, el Banc Nacional de la Garrotxa, i la Conselleria Municipal d'Estètica Olotina, us preguen que la tingueu present en les vostres oracions.

En donar-se el dol momentàniament per acomiadat, la Comarca Carlina no convida particularment qualsevol V. M.

OLOT, setembre de 1988

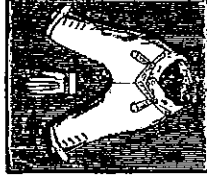
Funerària «La Soledad».



SÈRIE NEGRA GARROTXINA

«NO EM TOQUIS EL PAISATGE SENSE GUANTS BLANCS, PETITA»

(CAPÍTOL IV)



L'inspector Ortega i el detectiu sergent Onetti menjaven un tall de carn amb patates fregides en una de les taules del prestigiós «Restaurante Puerto Cabello».

—Així doncs, vostè afirma que han entrat quadres falsos al país.

L'inspector Ortega assentí amb el cap, tot posant-se dues patates a la boca. Mastegà amb crueltat i somrigué amb recança.

—I d'Olot. Miri, Onetti, tinc totes les proves perquè detingui sense cap tipus de problema en Falqui. Segons informacions, l'exposició té lloc a l'ambaixada mexicana.

Onetti arrufà el nas.

Mentrestant, a la «Residencia Venezolana Carabobo», Falqui obria la porta de la seva habitació amb un telegrama a les mans.

—Oleguer!

Mig adormit, va moure el cap. —Què? —digué amb to malhumorat—.

—Tinc un telegrama de Roma. Marcinkus ve aquesta nit a l'exposició. On és la llista de convidats?

—Sobre la taula. —Falqui caminà fins al munt de papers. Una rialla de satisfacció li il·luminava la cara.

—Com va dir un bon dia el meu avi carlí, Oleguer: Déu, Pàtria, Rei i Furs.

A la porta van sonar dos cops. L'Oleguer ja s'havia llevat; amb cara de sorpresa interrogà amb un moviment de cap en Falqui.

—Falqui? —Una veu femenina sonava darrera la porta. L'Oleguer obrí. La Senyoreta Miranda somrigué obertament.

—Sí, Oleguer, ja pots marxar, ja vindré a l'ambaixada. Endavant, Senyoreta...

—...Dolores —digué amb veu suau—.

Una vena es va inflar al front de l'Oleguer. Falqui li acabava de tancar la porta als nassos.

—Digu'm, Dolores, en què la puc servir?

Ella el va mirar somrient i es va asseure en el seient encoixinat al costat de la taula.

—M'han impressionat, els seus quadres. Tenen alguna cosa salvatge i imprevista...

—Ah!, sí? —Falqui va seure a la butaca, al costat de la senyoreta Miranda. Ella va posar la mà damunt la de Falqui i féu pressió amb els dits. Digué suauement:

—Es com un Angel.

Falqui va encendre una cigarreta i va riure buidant la boca de fum.

—Dolores, que em vol comprar algun quadre?

—El meu pare potser sí..., és l'ambaixador. Escolta molt les meves opinions, sobretot les d'Art.

—Així doncs vostè és la filla de...?

Ella el va interrompre amb un moviment de la mà.

—Parli'm de vostè.

—Es la nova tècnica que utilitzen les periodistes?

Falqui s'aixecà de la butaca i apagà la cigarreta. Ella va moure el cap sense somriure. La seva mirada era inquisitiva. Falqui es posà darrera la senyoreta Miranda i li passà la mà per l'esquena, i li posà la mà sobre l'espatlla nua i suau. Ella es va tirar enrera i se li repenjà al braç.

—Sempre tracta així les periodistes?

Falqui va posar-li una mà sota la barba i li va aixecar el cap, es va acostar i li besà els llavis pintats de vermell.

—I això que la meua mare m'havia dit que els homes eren terribles, per no dir salvatges, i que no tenien maneres...

—Dolores, m'agrades molt...

—Així que, després de sentir-li dir això, vaig decidir que si mai em casava ho faria pel País, per Mèxic.

Falqui l'aixecà de la cadira encoixinada. Es quedaren drets, l'un davant de l'altra; ella va posar les mans al pit de Falqui, va prémer fortament la seva boca entreoberta amb la de Falqui i va dir:

—Ara també ho faré per Olot!

Falqui es va girar cap a la porta. Els seus ulls denotaven un cert nerviosisme. La noia estava convençuda i ell aquesta vegada no havia fet res.

Eren les deu del vespre quan Marcinkus va arribar a l'ambaixada mexicana. L'Oleguer, l'advocat, l'ambaixador i el seu següici l'esperaven amb cerimònia a la porta.

—Oh! Hola, fills meus. I el senyor Falqui?

L'Oleguer s'afanyà a disculpar-lo. La sala d'exposicions començava a omplir-se i, fora de l'ambaixada, els policies Onetti i Ortega començaven un desplegament de vigilància.

—L'ambaixador mexicà no m'ha donat permís per a entrar a la seva ambaixada i interrogar Falqui. Haurem d'esperar que surti i agafar-lo per sorpresa.

En una de les habitacions de l'ambaixada, Falqui parlava amb Dolores Miranda.

—Així que el que ha passat aquesta tarda no ha significat res res per a tu?

—Sí, Dolores, però ara no ens podem casar. No anunciis res avui a la nit. —Una suor freda impregnava el rostre de Falqui.

La Senyoreta Miranda vestia de negre, el seu cos era modelat exquisidament. Mirà amb ulls durs en Falqui.

—A Dolores Miranda no l'enganya ningú!

En aquell moment la porta s'obrí. Era l'Oleguer amb cara de por.

—He de parlar amb tu, Pep. És urgent.

La Senyoreta Miranda travessà la porta sense dir ni paraula.

—Pep, no són visions, però allà a fora hi ha l'Ortega!

Falqui va moure el cap.

—Hi ha l'Ortega amb un desplegament de policies. —Falqui va comprendre que era veritat. Agafà del braç l'Oleguer i baixaren a la sala d'exposicions.

—Senyor Falqui! —una veu sobresortia de la multitud—.

—Monsenyor, quina alegria veure'l...

—Els negocis m'han portat a Venezuela i, és clar, no volia deixar d'admirar algun Vayreda, algun Berga i Boix...

—No sap com estic de content amb la seva presència. —Falqui se sentia salvat—.

—Falqui! —l'advocat se li apropà a l'orella—.

—Ho hem venut quasi tot, en efectiu i xecs.

—Perfecte. Ara marxarem, estigues a punt. —Ho va dir en un to més alt perquè Marcinkus ho sentís—.

—I doncs, ja marxem?

—Sí, cap a Roma.

—Quina coincidència, Falqui. Em faria l'honor d'acompanyar-me en el viatge?

—Seria un plaer, Eminència. Vaig a preparar les coses —digué tot desviant la intenció de l'ambaixador de Mèxic, que anava cap a ell. Entre la gent, una veu femenina el va fer aturar.

—Dolores!

—Té, Falqui, és el meu regal de comiat. Sé que quan marxis de Venezuela no tornaràs.

Falqui, l'Oleguer i l'advocat van entrar dins el cotxe de Marcinkus.

Mentrestant, a fora l'ambaixada: —Surt un cotxe!

—Es el de Monsenyor Marcinkus —va respondre Onetti—. No podem quedar malament amb l'Església, no li digueu res.

Eren les dues de la matinada quan pujaven a l'avió de la Santa Seu. Es van acomodar en els seients. L'Oleguer estava pàl·lid, s'havia marejat. L'advocat, amb cara inexpressiva, mirava per la finestra. Falqui, somrient, se sentia satisfet amb ell mateix. Havia fet un negoci rodó i escapat una vegada més de l'inspector Ortega.

—Monsenyor, quan arribarem a Roma li regalaré un Vayreda.

Marcinkus li va donar la mà. —Gràcies, amic meu. L'Església li estarà eternament agraïda.

Tothom s'havia acomodat; a l'avió només se sentia el soroll dels motors. Falqui va treure de la cartera el paquet que li havia donat la Senyoreta Dolores Miranda.

L'obrí. Era una novel·la de Dashiell Hammett. Falqui va somriure.

—Dolores... —murmurà. Començà a llegir, els ulls li feien pampallugues. Tenia la punta del dit índex seca, així que se'l mullà amb la llengua per passar bé les pàgines. De cop començà a sentir una calor al rostre, la gargamella seca, i una sensació de manca d'aire. Unes convulsions el feren aixecar i caure a terra tirant el llibre. Falqui estava estirat al passadís, mort junt al llibre, del qual havia sortit una petita nota:

—«No em toquis el Hammett sense guants blancs, petit!».

THE END.

Alisia Boris

DECRET DEL CONSELL EXECUTIU DE LA GARROTXA, QUE CREA EL BANC NACIONAL DE LA GARROTXA

Preàmbul.— El Consell Executiu de la Garrotxa, en ús de les seves competències exclusives en matèria monetària, administrativa i presupostària, i també per tal de regular determinats aspectes de marcat caràcter financer del Consell Regulador de la Denominació d'Origen «Escola d'Olot», ha acordat la creació del Banc Nacional de la Garrotxa. En conseqüència, aquest Consell Executiu promulga el següent

DECRET

Art. 1r.— Queda creat el Banc Nacional de la Garrotxa, que es regirà en les seves actuacions pel present Decret i pels seus Estatuts constitutius.

Art. 2n.— Seran competències del Banc:

- La custòdia en les seves cambres cuirassades de les obres homologades que li seran transferides pel Consell Regulador de la Denominació d'Origen «Escola d'Olot», les quals formaran el seu Fons de Reserva.
- El disseny, emissió i posada en circulació de la moneda de curs legal denominada «PUNT», la qual tindrà un valor de 100 ecus.
- La garantia en el cas excepcional d'emissions de Deute Públic del Consell Executiu de la Garrotxa.
- La recollida, acumulació i sanejada inversió dels habituals superàvits pressupostaris del Consell i dels Municipis de la Garrotxa.
- El manteniment de la paritat del PUNT.
- L'enfortiment del sistema monetari internacional, mitjançant la cooperació amb altres sòlides entitats d'emissió i de reserva, com per exemple el Banc del Louvre —de l'Illa de França—, i el Banc de l'Hermitage —de la ciutat de Sant Petersburg—.

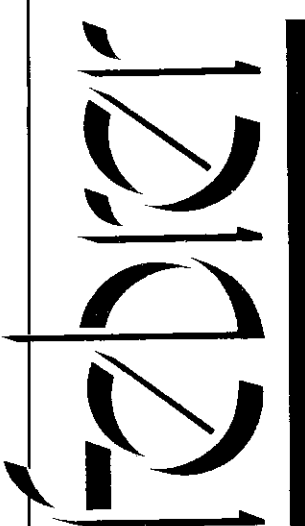
Art. 3r.— Els bitllets de banc, les monedes, els talonaris, els xecs, les targetes de crèdit i, en general, qualsevol títol de debit o de crèdit, aniran decorats amb temàtiques pròpies de l'Escola d'Olot o amb efígies dels seus il·lustres prohoms.

Tot el paper usat en documents interns i externs del Banc serà fet en els tradicionals molins paperers de Sant Joan les Fonts, i continuarà l'anagrama del Banc en un valúo dibuix a l'aigua.

Art. 4rt.— El Consell d'Administració del Banc serà format pels següents membres:

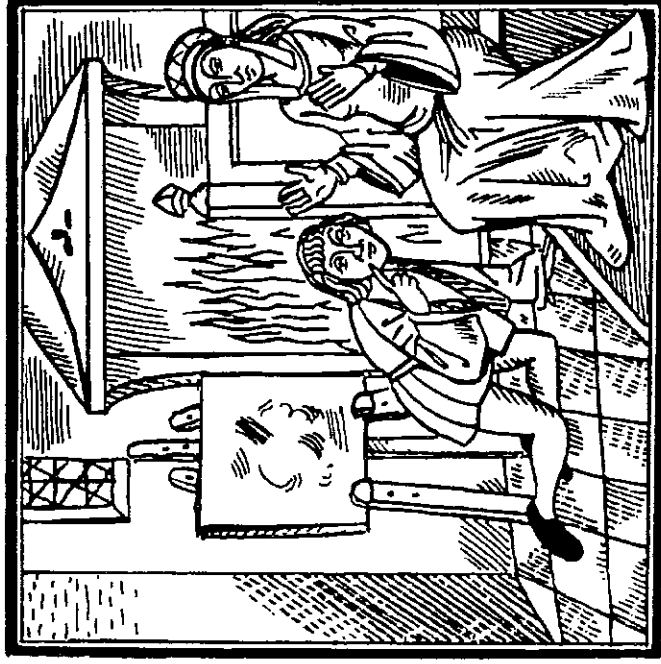
- El President del Consell Regulador de la Denominació d'Origen «Escola d'Olot».
- El President de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament d'Olot.
- Els directors jubilats i ex-directors de l'Escola de Belles Arts.
- V. M.

OLOT, Diada del Tura de 1988
Signat: V. M.



**PER FALSIFICAR
LA FIGURA
SOM 5.000
MILLIONS**

CONCURS DE PINTURA RÀPIDA FALSA



La Comarca Artística convoca per al proper 18 d'octubre el **PRIMER CONCURS DE PINTURA RÀPIDA FALSA** sota les següents

B A S E S

- Podran participar-hi tots els artistes vius.
- Els participants s'inscriuran el dia 18 d'octubre de 7 a 9 del matí a l'Escola. Hauran de portar tots els estris necessaris per a participar-hi. El concursant manifestarà sota quina firma lliurarà l'obra. Només s'acceptaran aquelles de pintors difunts que apareguin al Ràfols o en un altre llibre. Les obres s'hauran de lliurar abans de les 8 del vespre del mateix dia i a la pròpia Escola. Les obres es lliuraran signades amb la firma del pintor que s'hagi volgut imitar. Diferents concursants podran optar per la mateixa firma.
- L'àmbit del concurs serà: La Moixina, Capella de la Salut, vores del Fluvià, Batet, i qualsevol altre paisatge que vingui justificat per un camp de fajol o semblant.
- No és necessari que el concursant, a més de pintar «com», vagi disfressat com aquest «com», encara que es valorarà la disfressa en cas d'empat.
- El jurat serà format pel director de l'Escola, un conegut galeista, un conegut col·leccionista de pintura i un membre de la redacció, que actuarà de secretari sense vot.
- El jurat tindrà en compte, per a atorgar els premis, la indubtable autenticitat de l'obra, tant per la temàtica com per la firma.
- Es concedirà un premi obligatòriament i tants accésits com el jurat cregui convenients. El premi consistirà en una certificació detallada d'autenticitat signada per un reconegut especialista. L'autenticitat de la Certificació no la garanteixen ni el Jurat ni la Revista. La Certificació es graduarà des d'«indubitada» fins a «atribuïda». Les obres premiades es tornaran als participants sense ésser exposades ni ensenyades a tercers persones. Les altres s'exposaran per a advertiment i ensenyament de tothom.
- El Jurat es compromet a no revelar mai quines han estat les obres premiades i, en cas que passessin per les seves mans, a assegurar-ne l'autenticitat.
- La participació en el concurs significa l'acceptació de les bases i de la decisió del Jurat, la qual serà inapel·lable.

(Nota. L'organització acceptarà condicions especials d'inscripció, participació i lliurament de l'obra per tal de mantenir l'anonimat dels participants. Recomana, de totes maneres, una disfressa adequada).



La Comarca Artística

TEORIA GENERAL DEL FALSEJAMENT

(Capítol IV)

LA FALSEDAT DE LA FILOSOFIA

La falsedat de les tesis filosòfiques que sustenten la corrupta societat democràtica, només pot ésser basada en la seva pròpia existència.

La societat democràtica es fonamenta en la provisionalitat. Tot és precari i efímer. Qui avui mana, demà pot ésser manat. Les classes i les castes es difuminen en un fosc horitzó ple de dubtes i indecisions. Els qui avui defensen posicions aterrissadament, demà canvien radicalment de plantejaments i es passen a l'opció contrària.

Des que l'home té ús de raó, sempre ha perseguit el mateix: la seguretat. El servent pretén assegurar-se la feina indefinidament, el polític vol perpetuar-se en el seu càrrec, els subdits aspiren a ésser nobles hereditaris, i els fidels ansien una parcel·la en el Paradís.

«En el Principi era la Seguretat, i la Seguretat era carlina i els carlins són segurs». De sempre la Humanitat ha estat a la recerca de la seguretat. Amb aquesta constant finalitat es fa molt difícil trobar algun sentit a una matèria com la filosofia, basada precisament en la creació de dubtes i en el fet de viure de sembrar-los entre els pobres d'esperit.

La filosofia democràtica no ens porta a cap lloc, i molt menys realitzarà plenament el vostre somni: ésser manats i que les ordres siguin concretes. Prou de confusions i dubtes!

Que deixin de subvencionar costosos estudis filosòfics per a esbrinar interrogants que mai no us han interessat. Ja en tinguéu prou sabent que l'emancipació dels nobles serà obra dels nobles mateixos, i que les idees dominades són les idees de les classes dominades. Que els diners que es malgasten en seminaris i publicacions filosòfiques, els destinin a coses senzilles, com les que esteu capacitats per a comprendre: els casaments reials, les noces de l'any, els merescuts homenatges i les vacances i festes de la noblesa, les posades de llarg, les relacions passionals de les duquesses, marqueses i baroneses. Algun miracle, visió o canonització i Santes Missions o actes de Fe, Esperança i Caritat multitudinaris. En resum, tot allò que sense gaire esforç de concentració podeu assimilar.

La corrupta societat democràtica s'obstina a no entendre aquestes veritats com basíliques, i manifesta encara més el seu desarrelament dels subdits. En les enquestes d'opinió, mai no us faran preguntes concretes. Tot són floritures sobre la ideologia política que us és més propera o el partit que teniu intenció de votar en les properes eleccions. Tot són dubtes produïts per aquesta persistent mania de permetre que us equivoqueu escollint. Segur que si us preguntessin: «Qui mana aquí?» respondrien:

-Déu.

-I allà?

-Allà mana el Rei, per la gràcia de Déu.

-I allò d'allà, què és?

-Allò és la Pàtria, que és el patrimoni del Sr. Comte per la gràcia del Rei.

Ah, però això no us ho preguntaran mai. Demostràrieu que sou més carlins que mai, i que la falsedat de les fal·làcies filosòfiques democràtiques com la tristament cèlebre, d'un home un vot, o la d'escollir uns polítics que representaran fidelment el vostre desig de vassalls, no us ha afectat el més mínim. Rebel·leu-vos contra tots aquests filòsofs frustrats i crideu tots plegats:

-Llarga vida a la Ignorància!

-Lluny de nosaltres la funesta mania de pensar!

-Que pensin ells. Nosaltres, obeïnt, existim...

Vassalls del món sencer, obeïu! I tingueu sempre present que la filosofia de la societat democràtica, serà falsa o no serà.

ARTISTES DE LA GARROTXA!!!

Encarregueu els vostres «vernissatges» a

EL COCODRIL

Els seus beuratges, combinats, cocktails i barreges
fan pujar el preu de les obres d'art.

Carrer de Sant Roc. 5 - OLOT

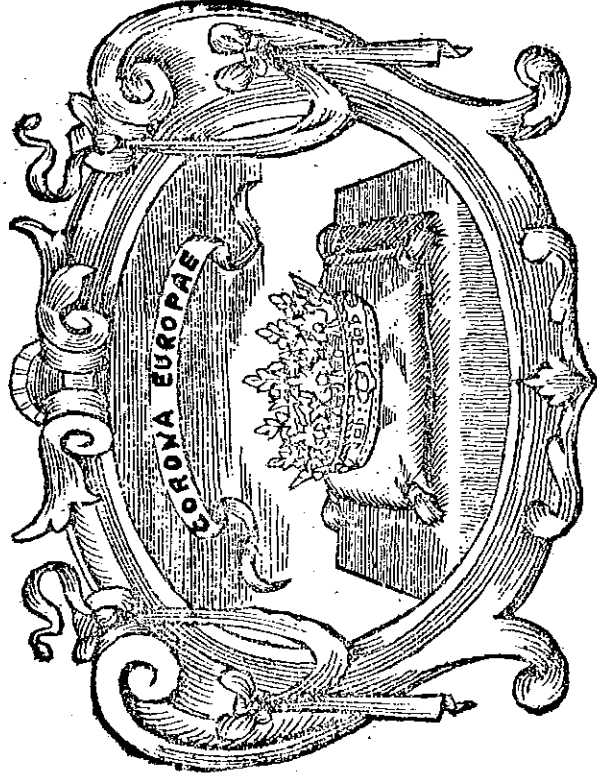
EMPRESARIS!!!

Centre de Càlcul Girona

US AJUDA A FALSEJAR LA VOSTRA COMPTABILITAT

Antoni Llopis. 14

Tel. 26 01 46 - OLOT



Oda

GLÒRIA AL PRESIDENT D'EUROPA,

TOTI TOT PRIMER

Oh President Monàrquic, Toti Tot,

Dux petitó, que sobtes titoletes

quan tustes despietat esquerres, dretes,
tòtils que fan el salt i fan el bot.

Te'ls vas cruspint a tots sense ni un rot
i vas fitant ardit altives metes
i fins un 6% de senyorettes
et troben atractiu i «guapo» i tot.

Quan el Govern Central per Tu trontolla
perquè dels de Madrid destapes Jous,
t'ajuda com ningú a fer bullir l'olla
que sembla que talment vagin tots tous.

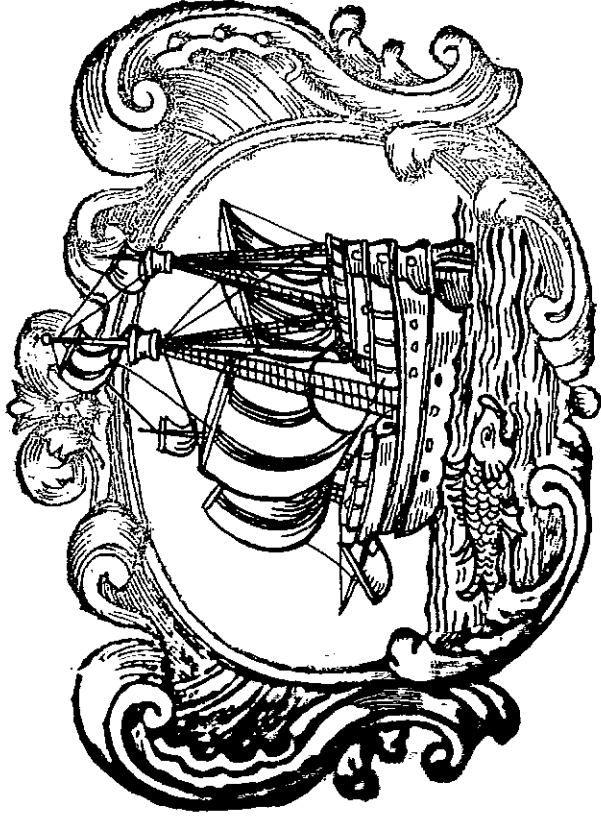
Tu ets la Figura en un desert Paisatge
quan per tot títol totalitzes vots,
Pintor que pintes punts dels vots la imatge,
Tu tens els vots que tens i els vots que fots.

Si el teu regnat carlí s'estén a Europa,
Europa tindrà mapes comarcals
i amb xampany fals brindarà fins que, xopa,
no sabrà dir si un mapa és ver o fals.

V. M.



LA CONTRIBUCIÓ OLOTINA AL DESCOBRIMENT I LA COLONITZACIÓ D'AMÈRICA



S'ha dit, i és cert en bona part, que el descobriment d'Amèrica, del qual aviat complirem el Vè. Centenari, fou obra de la Corona de Castella. Però tampoc no podem oblidar que els catalans, i en aquest cas alguns olotins, també participaren, en llocs poc rellevants primer, i més tard en tasques prou decisives, en el que fou la gesta del descobriment i la colonització americana. Intentarem aquí repassar les notícies històriques que hem pogut recollir sobre la contribució d'olotins, i també l'empremta deixada per la nostra ciutat i comarca, en diversos racons del nou món, a través de la ciència, la toponímia, els costums, etc.

No és fins el tercer viatge de Cristòfor Colom (no ens estendrem aquí sobre la tesi de Francesc Caula segons la qual l'almirall Colom era de Sant Joan les Fonts ⁽¹⁾), que es produí entre el 1498 i el 1500, en què trobem una referència que fa menció de les nostres terres ⁽²⁾. Exactament en el rol de la tripulació, figura com a soldat un tal «Joseph Bassols, arcabucero, de la Montaña» ⁽³⁾. Tot ens fa pensar, doncs, el cognom i l'origen, que es pot tractar possiblement del primer olotí que trepitjà terres americanes.

L'altra referència, aquesta ja més explícita, no es troba fins uns anys més tard, i és concretament en la narració de l'expedició que F. Hernández de Córdoba efectuà a la península del Yucatan. Aquí figura un altre soldat, «loachines Capdevila de Olot, de oficio tejedor» ⁽⁴⁾. Precisament aquest soldat figura castigat el dia «de la Asunción del año del Señor 1517», per «bravuerías y avasallar varias indias» ⁽⁵⁾. El càstig no degué ésser gaire greu, perquè el trobarem un mes més tard, el 17 de setembre, participant en el fet d'armes del «Cabo Gracia de Dios». Aquest dia, sempre segons la crònica d'Hernández de Córdoba, «murieron muchos e bravos soldados de los nuestros» ⁽⁶⁾. La crònica no farà cap més referència d'aquest Capdevila, i per tant hem de suposar que morí en aquesta acció, per la qual cosa s'ha de considerar probablement com el primer mort olotí en terres americanes ⁽⁷⁾.

L'aportació més decisiva, però, que fan les gents d'Olot en terres d'Amèrica durant el segle XVI és, sens dubte, la protagonitzada pel sacerdot «Esteban Sala, catalán, de la villa de Olot» que participà en l'expedició de Gonzalo Jiménez de Quesada (1536 - 1537) per terres de l'actual Colòmbia ⁽⁸⁾, on ajudà a fundar per primera vegada Santa Fe de Bogotá. Encara avui es conserva a la capital colombiana, concretament a l'Avenida Magdalena, un senzill monòlit que recorda el sacerdot olotí, el qual fou sens dubte el fundador del poble de San Francisco Olotino, a 45 km de Bogotá ⁽⁹⁾.

Aquest poblelet deu ésser el primer poble que recorda la capital de la Garrotxa en terres americanes. Més tard, com passa amb molts altres noms de llocs catalans i castellans, tenen la seva rèplica en l'extens continent sud-americà. L'Enciclopèdia Espasa recull almenys quatre noms diferents de pobles i ciutats que porten també el nom d'Olot, a més de la nostra ciutat. Són: 1.- L'esmentat poble de Colòmbia, San Francisco Olotino; 2.- Olothe, a l'estat mexicà de Tlaxca; 3.- Santa Sabina de Olot, a la província de Puelches, Argentina; 4.- Olot, a Venezuela.

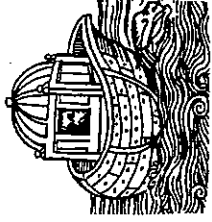
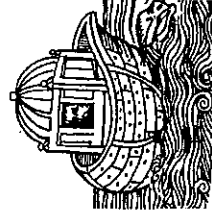
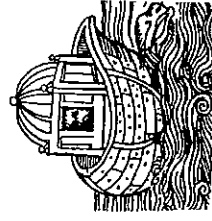
Tots aquests són pobles no gaire poblats. El més gran és el de Santa Sabina d'Olot, a l'Argentina, que tenia, el 1984, 3.000 habitants ⁽¹⁰⁾. Tot i així, pensem que és absurd que el nostre Ajuntament no hagi encara pensat en un agermanament amb algunes d'aquestes poblacions que porten al món el nom d'Olot, mentre que s'ha pogut fer, absurdament, amb l'illa de Pasqua.

A partir del segle XVII, són ja diversos els olotins que participen d'alguna manera en la colonització americana, com a sacerdots, soldats, «comenderos», comerciants, «capataces», etc. El més famós sens dubte fou Just Peracaula, (Olot, 1643 - Lima, 1710), que anà a Amèrica com a comerciant d'esclops, i arribà a subgovernador del departament de Quintzà, al Perú ⁽¹¹⁾. Aquest olotí, nascut al carrer dels Valls Nous, tingué no poca fama d'home dur i violent, que protagonitzà un obscur afer en què desapareixeren els cabals del departament. «Hombre proclive al dispendio y a la luxuria con las indígenas». Com podem veure, no tot van ésser roses i flors ⁽¹²⁾.

El segle XVIII, la Il·lustració va portar alguns savis i científics a Amèrica, entre ells algun garrotxí, com el biòleg Albert Castells, de Besalú, autor d'alguns llibres de zoologia entre els quals figura un conegut «Tratado y enseñanzas de la cría y adiestramiento de las llamas del altiplano», publicat a Santiago de Xile el 1780 ⁽¹³⁾. Personatge del qual, per cert, cap referència no se'n fa en el recent llibre sobre Besalú del Sr. Joan López. Però és també cert que, en aquest segle de les llums, es produí un gran increment del comerç d'esclaus cap a Amèrica. No és cap secret, doncs, que algunes de les grans fortunes de la industrialització olotina es produïren precisament mitjançant aquest innoble tràfic. I no en va, encara es coneixen avui alguns bells indrets olotins, com el Prat de les Indianes, que recorden aquell temps i l'origen de les grans fàbriques del tèxtil. Així doncs, «indianes» provindria de les concubines que portaren ací aquells personatges, i dels seus teixits estampats ⁽¹⁴⁾.

Després, la contribució olotina a Amèrica, durant els segles XIX i XX, l'aportació cultural, els sants d'Olot a Amèrica, l'exili de la Guerra Civil és sobradament conegut i estudiat ⁽¹⁵⁾. Fins aquí, doncs, unes breus notes, amb motiu del Dè. Aniversari del Descobriment. Només cal esperar ara un cert reconeixement oficial a aquestes gestes, per part dels nostres Ajuntaments, dedicant almenys algun carrer o afavorint estudis d'aquesta època tan oblidada pels historiadors a casa nostra.

J. G. P.



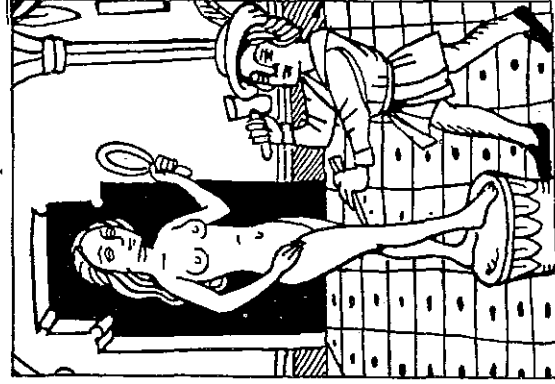
NOTES

- 1.- FRANCESC CAULA.- El origen de Cristóbal Colom. Un antepasado del manso Colom, en San Juan les Fonts. La Tradició Catalana, n.º 235 - Olot, 6-VIII-1934.
- 2.- DIEGO COLON.- Crónica de los viajes del Almirante. Sevilla, 1508.- Editora Nacional.- Madrid, 1964.
- 3.- Ibid. pág. 57.
- 4.- FERNANDO HERNANDEZ DE CORDOBA.- Relato verdadero de los viajes y conquistas de la Nueva España. Valladolid, 1539.- Edició facsimil.- Ed. Lletardura.- Barcelona, 1979.
- 5.- Ibid. pág. 32.
- 6.- Ibid. pág. 64.
- 7.- I no, com afirma Ramon Sala, que es tractaria del domini de Castellsollit Isidre Canadell, que morí a Cuzco per ferides dels indígenes, el 1592, al seu treball. El P. Canadell i els seus orígens garrotxins. Boratosa, n.º 5, 16-XI-1973.
- 8.- FERNANDO DE SANTILLAN.- Relación del origen, descendencia, política y gobierno de los indios. 1564.- Historia de Colombia.- Chiquinquirá, 1897.
- 9.- Dades facilitades per Miquel de Garganta, que residí a Colòmbia del 1940 al 1965.
- 10.- Enciclopèdia Espasa. Vol. 67.- Madrid, 1943. Vocablo: Olot (Fr. Justo Pérez de Urbiel).
- 11.- G. E. C.- Vol. IX.- Article signat per J. Murlà.
- 12.- Segons dades facilitades per l'Arxiu Casulà. Pasquí sense firma, probablement editat a Lima.
- 13.- Vegi's J. M.ª Corominas.- Besalú en el tiempo.- Ed. Diputació de Girona.- Girona, 1960.
- 14.- Aquest tema ha estat estudiat per Ricard Jordà. Les indianes, teixits o records preterits?.- Revista Pyrene, 2ª època, n.º 7.- Olot, 1958.
- 15.- Entre altres autors, per Alexandre Cuèllar, Jordi Pujiula i Jordi Canal, en treballs que toquen aspectes parcials.

CUINA ESTÀTUA ARREBOSSADA

Agafeu un tros de fusta de roure o de qualsevol altre arbre que tingui un mínim de quatre-cents anys. Van bé les bigues de les cases de pagès i també les travesses de les antigues vies de tren.

Talleu-los per mitjans mecànics o manuals. Mecànicament podeu aconseguir la mitja dotzena de peces a la vegada amb la màquina reproductora múltiple. Podeu escollir model romànic —més senzill—, gòtic o barroc —més complicats—.



Enguixeu-la uniformement amb una capa de dos a tres mil·límetres. Una vegada seca, pinteu-la.

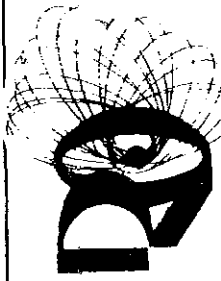
Deixeu assecar la pintura i col·loqueu l'estàtua al rebost cobrint-la amb abundants fustes corcades.

Al cap de sis mesos —si heu agafat la primavera i l'estiu— la traieu sense netejar-la ni descorcoritzar-la.

Porteu l'estàtua dalt de tot d'una escalinata de pedra (com per exemple la de la Catedral de Girona) i deixeu-la rodolar un mínim de deu voltes senceres. Torneu-la a dipositar al rebost tres mesos més.

Netegeu-la per sobre i porteu-la a un restaurador professional perquè us l'arregli.

En traureu un bon profit.



Plaça Carme, 6 - OLOT
(al costat de
l'Escola de Belles Arts)

Edita
Profides Supra Montes Carrotxa.
Dipòsit Legal: GI-261-87.
Exemplar per a soci.

RETRATS EL CRÍTIC

És un escriptor incomplet, una persona que ha arribat al circuit de galeries i d'artistes per casualitat i indirectament. La pintura li ha agradat sempre, i a base de mirar de llegir una o altra cosa ha anat reunint informació. De vegades inclús ha estudiat Història de l'Art i Estètica. Hauria pogut ésser galerista o marxant, però li repugna el vil comerç de les obres d'art.

Escriure és el que li va. Li costa poc emplenar un parell de quartilles, i té facilitat per als adjectius.

Va començar escrivint petites crítiques a províncies i, traslladat a la capital, va col·laborar fent el treball de camp —visitant exposicions, reunint dades— per al crític oficial d'una revista o un diari, que setmanalment dedicava una secció a la crítica artística.

A poc a poc se l'ha anat considerant, i ha anat rebent invitacions als vernissatges de presentació dels programes de les Caixes. Un parell de crítiques «dures», amb abundants cites i referències a corrents artístics europeus, li han donat la reputació de competent. Això ha ajudat que anessin arribant els petits apunts, els dibuixos i les notes dels artistes sobre els quals escrivia. Manifesta tenir més poder i influència del que realment té, i això li permet crear-se una col·lecció pròpia. (Una sèrie de vint entrevistes a vint promeses, amb fotos incloses, fou la base de la seva col·lecció).

Com que de la crítica no en podia viure, ha servit d'intermediari en diverses transaccions en les quals oficialment no tenia participació. Ha assolat la tria de l'artista adequat per a l'obra adequada, i ha acceptat col·laborar desinteressadament en els diccionaris artístics, col·leccions de biografies artístiques, etc.

Contempla l'art com una especialitat en la qual es mou còmodament davant la resta de la gent, que s'hi senten insegurs. Sap què està a l'alça i què a la baixa, i també què es pot fer perquè pugui o baixi. El silenci: parlar d'algú o no parlar-ne, ha estat la seva arma, que ha fet servir amb prudència. Sempre ha apostat a cavall segur. Si els altres ho feien, ell també, sempre sabent qui hi havia darrera cada artista.

Mai no l'ha preocupat si una obra era autèntica o no, només si semblava autèntica.

Quan es retira, es pot vanagloriar de no haver comprat mai un quadre en tota la vida.

CRÍTICA LITERÀRIA EL COL·LECCIONISTA AUTOSUFICIENT

Col·lectiu de signatura il·legible. Editorial «Moixina» - OLOT. 1ª edició numerada i limitada de 1.000 exemplars. 123 pàgs., 245.678 ptes. IVA a convenir.

Un encert més de l'Editorial Moixina ha estat posar a l'abast del gran públic una obra que al primer cop d'ull semblaria reservada als especialistes. Lluny de tot això, l'obra mostra una polivalència magistral que permet llegir-la d'una tirada per la passió que desperta la temàtica. Destinada a ésser un best-seller, conté apartats d'interès, no ja general, nacional com per exemple:

—El que ha de saber i practicar l'inversor en pintura per salvar la seva col·lecció. — Primeres compres i firmes que han de saber-se de memòria. — Els temps litúrgics de l'any artístic. — Calendari perpetu de subhastes. — Taula de les exposicions i concursos mòbils. — Festes de precepte en què hi ha obligació de comprar quadres i abstenir-se de pintar-ne. — Instruccions sobre l'ús de la Butlla de Còpies. — Dies d'abstinència i dejuni dels marxants. — Instrucció sobre les indulgències a joves artistes. — Instrucció sobre el maneig de firmes consagrades. — Instrucció sobre les troballes policromades. — Taula de conversió de metres, yardes, pams i quarteres a punts. — Les Quaranta Obres: Instrucció, Exposició, Reserva, Vernissatge. — Visita a exposicions, manera popular de fer-les seguint els passos i les cerimònies. — Pràctiques devotes i oracions per a abans de comprar.

El paisatge autosuficient omple un buit enorme en la nostra bibliografia artística, que hem d'agrair d'alguna manera sensaprant-lo. Si bé «a priori» el preu és una mica elevat, el consol de saber què és realment el que tenim penjat a la saleta i la gratificació moral d'ésser nosaltres els primers de saber-ho, pensem que el justifica. Com en totes les seves edicions, Editorial Moixina ha tingut una especial cura en la llegibilitat, vistositat i enquadernació.

ADVERTIMENT PRELIMINAR

Essent «La Comarca Artística» una publicació de formació i educació artística, històrica, científica i ètico-religiosa i no pas solament un recull de firmes més o menys cotitzades, cal tenir sempre en compte les explicacions que s'acompanyen en cada obra, per tal de no caure en el vici de la gent ignorant, que sol donar una importància exagerada a la firma, oblidant massa sovint l'esperit que l'ha de vivificar i creient que l'eficàcia és en els traços de la signatura, essent així que està en l'esperit del qui la compra. Per tant, cal llegir atentament les instruccions que cada obra conté, a fi de trobar en l'harmonia i en les perspectives devotes tota la sabor que tenen i saber treure d'elles, així ben practicades, tot el fruit que se'n pot esperar.



ORACIÓ FINAL

Oh Esperit Artístic, Musa eternal, Consolador de les ànimes, Fortalesa dels esperits, Llum de les intel·ligències, Amor dels nostres pinzells, vulgueu acceptar aquests humils traços que practiquem en honor i glòria vostra; i encara que indignes de tota gràcia, concediu-nos, us ho demanem amb tota l'ànima, els vostres fruits i els vostres dons per tal Esperit mateix, guiats amb la vostra inspiració, consolats amb la vostra suavitat, enardits amb la vostra perspectiva i encesos amb el vostre color, puguem servir-vos fidelment i perfectament en aquesta vida i contemplar-vos reflectit eternament en les nostres exposicions. Així sia.

ARISTÒCRATES DE LA GARROTXA

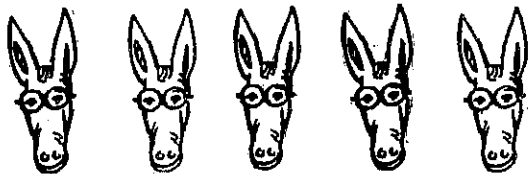
EL CAFÈ EUROPA posa la vostra disposició les sales, saletes, salons, reservats, i dependències per a: Noces de Plata, d'Or, de Diamants, Mil·lenaris, Coronacions, Posades de Llarg, Presentacions Societat i Taules Rodones.



RESERVES A:

Plaça Major - OLOT

La Comarca Artística



L'ESCOLA Capítol IV



El 14 d'abril de 1931 es va viure a Olot amb un aire de «dejà vu». La ciutat feia anys que esperava que En Macià fes alguna cosa, des que s'havia quedat encallat a Prats de Molló el novembre de 1926, sense haver reeixit a convertir Olot en punta de llança i capital de la Catalunya lliure.

—«Té una retirada amb en Francesc Savalls».

—«Sí, però el General Savalls se'n va sortir durant quatre anys, i ell no va aguantar ni quatre dies».

Una setmana més tard, després d'haver escoltat per la ràdio les proclamacions successives de la República de Catalunya, de l'Estat Català, de la Federació de Repúbliques Ibèriques, de la República Espanyola i de la Generalitat de Catalunya, hi havia comentaris per a tots els gustos.

—«En Macià ha ocupat Portugal!».

—«No, home, no, és la F.A.I. que ho ha fet; al coronel Macià l'han ascendit a General de la Generalitat».

A l'Escola de Belles Arts, el Director s'adreçava al grup de prohoms carlins que vetllaven per la implantació del Pla Savalls:

—«Senyors, s'estan donant les condicions objectives que preveu el Pla. El darrer monarca de la dinastia usurpadora ha acceptat el seu destronament. Al mateix temps, a Catalunya restaurem una vella institució d'arrel monàrquica. Nosaltres vetllarem per la seva millora i pel perfeccionament genètic dels successius Presidents. Té la paraula el Sr. Rector».

—«En aquests moments de prova hem de fomentar més que mai la figura i el paisatge tradicionals, ambdós incorruptes i idíl·lics. Si calen diners, manarem al Batlle que n'esquitxi. I, per a la millora progressiva dels Presidents, comptem amb el científic que va recollir el mestratge del pare austríac Johan Mendel i que va ajudar el meu predecessor, el Rector Ferrer, a millorar la raça dels burros catalans: el veterinari i biogenètic Pere Màrtir Rossell i Vilà. Ell ens explicarà el seu projecte».

El Doctor Rossell s'acostava a la cinquantena. La seva dedicació a la Causa l'havia fet defugir les frivolitats de la vida acadèmica, com per exemple el Premi Nobel. Les seves recerques havien assolit una fecunda síntesi. Després del seu tractat antropològic sobre la raça humana i de la seva obra magna «Zootècnia de la raça asinal catalana», havia perfectat la Llei de la Dominància de Mendel. Gràcies a ell, es va poder establir més tard un famós laboratori de clonatges a la Vall de Bianya. Prengué la paraula.

—«Després d'haver assolit que els burros catalans siguin els més grossos del món, no tindrà cap problema amb el clonatge dels Presidents. Tinc una cèl·lula del llavi de Pau Claris, que era enganxada en un robí del seu calze, i he arrebregat una estella d'os d'En Joan Pere Fontanella, que ja sé que només fou Conseller en Cap, però que té uns gens molt garrotxins i de caràcter dominant. Aquests dos clons donaran sentit religiós, parsimònia i seny a aquest vell esbojarrat que tenim per President. Després, anirem clonant els Presidents que el succeiran. El primer objectiu és que els Presidents morin en l'exercici del seu càrrec, requisit bàsicament monàrquic. El segon objectiu és establir un procés de dominància creixent que permeti crear una línia de gens que ens donin el President ideal per a 1992. Quan jo falti, hauré deixat establert el meu mètode de clonatge, i un equip de científics que el continuaran aplicant.»

Som a finals de novembre de 1975. A Saint Martin-le-Beau el most es va fent vi al celler. El Director de l'Escola i el Veterinari en Cap de l'equip de clonatges n'estan fent un tast amb el Molt Honorable President de la Generalitat.

—«Sr. President, perdoneu-nos per venir sense cap mossèn, però després d'aquest nefast Concili tots s'entesten a no vestir amb sota- na i estan impresentables».

—«Valoro com cal la vostra preocupació per la vestimenta. La vostra corbata té un brodat de molt bon gust».

—«És l'escut del Legítim. Sr. President, si us sembla passem a l'objecte de la nostra visita. Ja falta poc perquè torneu a Catalunya, abjureu del vostre republicanisme, rebeu un títol nobiliari i prengueu una cèl·lula del vostre cos».

—«Jo sóc republicà de tota la vida, com el poble de Catalunya el qual represento».

—«Sr. President, durant els darrers quaranta anys hi ha hagut grans canvis. El poble és monàrquic, però no ho sap».

—«Jo puc fer sortir un milió de persones al carrer. Els ho explicaré tot i ja veurem si són o no són monàrquics».

—«Sr. President, no hi teniu res a fer. Tots ells tenen penjat a la saleta un quadre d'Olot, idíl·lic i incorrupte».

—«Em dono. Però no vull cap títol nobiliari, ni tan sols el de Comte de Barcelona».

—«Sr. President, Sa Majestat Joan CARLES us farà l'honor d'un marquesat, talment com si fóssiu un pintor, el millor de tots, Salvador Dalí, que abans també anava esgarriat com vós i el vostre republicanisme, però que ara s'ha convertit als valors tradicionals».

—«Això és diferent. Acceptaré el marquesat. Però no toleraré que us endugueu cap part del meu cos».

—«Sr. President, es tracta només d'una cèl·lula, per tal de clonar «in vita» el vostre successor a la Presidència de la Generalitat. Serà l'home que culminarà el Pla Savalls. L'omnifactor de tots els dissenys previstos per al 1992. El qui accedirà a la Presidència de les Regions d'Europa i ensenyarà els europeus a ésser encara més carlins».

—«D'acord, però jo triaré el bocí que us endureu. El vostre mètode genètic és acumulatiu, però jo vull tenir més talla que el meu successor. No vull que em depassi l'ungla del dit gros del peu; per tant, prendreu una cèl·lula d'ungla del dit xic. Ell no hi perdrà pas res. El darrer Emperador d'Occident, Napoleó, també fou baixet i fill d'una nació oprimida».

Clausura dels Jocs Olímpics d'Estiu de 1992. L'estadi és ple de gom a gom de gent vinguda de tot el món. El President de la Generalitat puja al pòdium. Traspua un alt nivell polític i mental malgrat la curta talla física. Enceta el discurs de cloenda enmig d'una gran expectació.

—«Ciutadans i ciutadanes del món: En política, l'important és guanyar i impedir que hi participin els altres. Malgrat la cega obstrucció dels qui ja sabem, durant el meu tercer mandat vaig assolir la fita fonamental del meu programa polític: la confecció del Mapa comarcal de Catalunya i la creació dels Consells Comarcals. Després, vaig accedir a la Presidència d'Europa perquè vaig oferir als europeus una il·lusió nova i revolucionària: el Mapa de les 50 regions i de les 2.000 comarques d'Europa».

(Els europeus fan educats murmuris d'assentiment).

«Els europeus no tenim cap dret a ésser egoistes, i per això ofereixo al Món la implantació claus en mà d'aquest mètode de govern. Ciutadans i ciutadanes del Món, en l'adveniment de l'Era d'Aquari, llanço la meua candidatura a la Presidència de les Nacions Unides per tal de confeccionar el Mapa de les 1.000 regions i de les 40.000 comarques del Món. Per als 40.000 Consells Comarcals caldran uns 800.000 dirigents, que seran preparats i clonats pels nostres veterinaris. Aquests dirigents tindran cura de la implantació dels valors tradicionals de la figura i del paisatge, ambdós idíl·lics i incorruptes».

(Aplaudiments delirants dels ciutadans de tot el Món).

«Ciutadans i ciutadanes del Món, aneu i escampeu la bona nova del Meu adveniment, expliqueu als vostres conciutadans les meravelles carlines que els vostres ulls han vist i les vostres orelles han escoltat durant la vostra estada a Catalunya. Perquè Catalunya, Europa i el Món seran clonats per Mi i tal com Jo, o no seran».

V. M.



sobrinó

PRODUCTES PER A VETERINÀRIA

laboratorios sobrinó, s.a.

Ctra. de Camprodon, s/núm. "La Riba" - Tel. 29 00 01
Telefax 29 01 02 - 17813 VALL DE BIANYA
Telex 57.223 SLOT E - Apartat 49 - 17800 OLOT

CYANAMID
GRUP CYANAMID